

**Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara**

**Bakalářská práce
LIDÉ HORNÍHO ŽIŽKOVA**

Vokurková Bára

Plzeň 2023

**Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara**

Katedra výtvarného umění
Studijní program: Výtvarná umění
Studijní obor: Multimediální design
Specializace: Užitá fotografie

Bakalářská práce

LIDÉ HORNÍHO ŽIŽKOVA

Vokurková Bára

Vedoucí práce: Mgr. Libuše Jarcovjáčková
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2023

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Akademický rok: 2021/2022

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Bára VOKURKOVÁ**
Osobní číslo: **D20B0217P**
Studijní program: **B8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Multimediální design, specializace Užitá fotografie**
Téma práce: **Lidé horního Žižkova**
Zadávací katedra: **Katedra výtvarného umění**

Zásady pro vypracování

Dokumentární publikace s krátkým textem.

Tvůrčí záměr: Záměrem je vytvoření publikace o životě na horním Žižkově a hlavně o jeho obyvatelích.

Způsob realizace: Sběr fotografického materiálu. Finální verze bude tištěná publikace.

Cíl: Prozkoumání života a lidí na Žižkově. Dokumentování zdejší komunity.

Předpokládaný charakter výstupu: Publikace s minimálním rozsahem 35 fotografií a krátkým textem.

Rozsah průvodní zprávy: minimálně 10 normostran

Rozsah teoretické části: **minimálně 10 normostran textů**
Rozsah praktické části: **vyplývá ze zpracování BP**
Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná/elektronická**

Seznam doporučené literatury:

CÍSAŘ, Karel, ed. Co je to fotografie?. Praha: Herrmann, 2004. ISBN 80-239-5169-6.
KOUDELKA, Josef. Deníky. Praha: Torst, 2021. ISBN 978-80-7215-690-0.
BERGER, John, Sven BLOMBERG, Chris FOX, Michael DIBB a Richard HOLLIS. Způsoby vidění. V Praze: Labyrint, 2016. Labyrint fresh eye. ISBN 978-80-87260-78-4.

Vedoucí bakalářské práce: **Mgr. Libuše Jarcovjáčková**
Katedra výtvarného umění

Datum zadání bakalářské práce: **31. května 2022**
Termín odevzdání bakalářské práce: **28. dubna 2023**

L.S.

MgA. Vojtěch Aubrecht v.r.
děkan

Mgr. Jindřich Lukavský, Ph.D. v.r.
vedoucí katedry

V Plzni dne 8. září 2022

Prohlašuji, že jsem umělecké dílo vypracovala samostatně a nejedná se o plagiát.

Plzeň, duben 2023

podpis autora

OBSAH:

1.	MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE	7
2.	TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY	9
3.	CÍL PRÁCE	11
4.	PROCES PŘÍPRAVY	12
	4.1 INSPIRACE HISTORIÍ ŽIŽKOVA	12
	4.2 INSPIRACE FOTOGRAFY A JEJICH PUBLIKACEMI	13
5.	PROCES TVORBY	14
6.	TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKACE	16
7.	PŘÍNOS PRO DANÝ OBOR	17
8.	POPIS DÍLA	18
9.	SHRNUTÍ	19
10.	RESUMÉ	20
11.	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	21
	11.1 LITERATURA	21
	11.2 INTERNETOVÉ ZDROJE	21
12.	SEZNAM PŘÍLOH	22

1. MÉ DOSAVADNÍ DÍLO V KONTEXTU SPECIALIZACE

Má cesta k fotografii byla vcelku dlouhá. Už jako malá jsem měla spoustu krožků se zaměřením na umění. Hrávala jsem na různé hudební nástroje, chodila do dramatického kroužku, ale nic z toho mi dlouho nevydrželo. Později jsem začala chodit na výtvarný kroužek na Základní umělecké škole na Proseku.

Jako malá jsem ráda tvořila. Velkou podporou byla v tomhle má máma, která vždy něco vyráběla, například kostými na karnevaly a různé akce. Celý život se mě snažila vést ke všemožným tvůrčím činnostem. Když mi bylo asi dvanáct let, dostala jsem svůj první malý kompaktní fotoaparát po mámě. Do teď si pamatuji, že byl červený a už celkem omlácený. Ale já jsem ho tahala všude s sebou. S kamarádkami jsme fotili různé pózy venku v parku, na každý výlet jsem ho brala s sebou a doma jsem ho taky skoro nedala z ruky. A chvíli poté se na této škole otevřel nový výtvarný kroužek fotografie. Tento kroužek vedl pan Václav Kopecký. Ze začátku jsem to nebrala moc vážně a spíš jsme si hráli s fotoaparáty, se světly, zkoušeli na počítači Adobe Photoshop a seznamovali se se světem fotografie. Poprvé jsem zde taky fotila na analogový fotoaparát a vyvolali jsme si náš první film.

Tento kroužek mě přivedl na nápad to posunout někam dál. Fotografie mi ze všech výtvarných kroužků vydržela nejdéle a nejvíce mě bavila. Poradila jsem se s panem Kopeckým a rozhodla jsem se přihlásit na obor fotografie na střední školu. Škola, na kterou jsem se hlásila, byla Vyšší odborná škola grafická a Střední průmyslová škola grafická. Bohužel to dopadlo tak, že jsem skončila první pod čarou. Nevěděla jsem co dál zkoušet. Nakonec jsem zjistila, že na stejné škole je obor polygrafie a pokud bych se rozhodla znovu podat přihlášku na obor fotografie, už bych věděla co a jak na škole funguje. Doufala jsem, že poté by to pro mě mohlo být o něco jednodušší. Polygrafie mě nakonec začala docela bavit, ale fotografie vždy byla mým velkým koníčkem. Proto jsem se rozhodla zkusit přijímačky další rok. Bohužel ani napodruhé se to nepovedlo, a tak jsem to vzdala a zůstala na mém oboru. Teď zpětně jsem moc ráda, že

mám ze střední školy vystudovanou polygrafii. Myslím, že jsem si tímto rozšířila obzory i do jiného světa, než je ten výtvarný.

Když přišlo rozhodování, co dělat po střední škole, rozhodla jsem se to nevzdat a zkusit to naposledy na obor fotografie. Vybrala jsem si na doporučení Fakultu designu a umění Ladislava Sutnara v Plzni. A nakonec se to povedlo. Celé tři roky pro mě byl boj. První rok jsme měli celý distanční výukou kvůli covidu-19. Poprvé jsem měla předměty jako jsou dějiny umění a dějiny oboru, které nejsou mou nejsilnější stránkou. Moc jsem si nikdy nevěřila ve svých fotografických pracích a na vysoké škole se moje sebevědomí ohledně mé tvorby moc nezlepšilo. Ale věřím, že to postupem času bude jen lepší. Když se zpětně podívám na své práce před nástupem na vysokou školu a porovnáám je se svou bakalářskou prací, tak posun vidím velký a musím říct, že jsem na sebe pyšná.

Moje cesta a vztah k fotografii pokračuje a věřím, že jsem teď stále na úplném začátku. Ve své tvorbě bych se dále chtěla zdokonalovat, a proto jsem se přihlásila na navazující magisterské studium na této škole. Chtěla bych se určitě dále věnovat reportážní a dokumentární fotografii. Zároveň bych se také ráda více zaměřila na uměleckou fotografii. Přála jsem si už několik let nafotit soubor fotografií o životě mé mámy a o mém dětství. Na toto téma mě inspirovalo poslední fotografické sympozium u nás ve škole, a to konkrétně fotograf Peter Pflügler, který také fotografoval o svém dětství.

2. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Téma jsem si vymyslela sama. Nad tímto tématem jsem přemýšlela už dlouho a vždy jsem věděla, že bych to chtěla jednou zpracovat. Jako svou vedoucí práce jsem si zvolila Libuši Jarcovjácovou, protože si myslím, že mě nejvíce může někam posunout, velmi rozumí dokumentární fotografii a je pro mě velkou inspirací. Jenže pro náš ročník neměla ještě vypsaná svá témata, a tak jsem si vymyslela své téma.

Už pět let pracuji v Praze na Žižkově v restauraci U Mariánského obrazu. Za ta léta jsem zde poznala tu nejzajímavější komunitu lidí, co znám. Původní téma se jmenovalo Lidé horního Žižkova a tohoto tématu jsem se snažila držet. Horní Žižkov z toho důvodu, že převážná většina lidí, které odtamtud znám, zde bydlí. Když jsem zjišťovala, kde je ta hranice mezi horním a dolním Žižkovem, každý to viděl trochu jinak, a tak jsem si udělala také vlastní hranici. Pro mě je to spíš pocitové rozdělení. Na dolním Žižkově se necítím moc dobře, pohybují se zde lidé, kteří jsou pod vlivem drog a lidé bez domova, v noci bych se zde sama bála. Ne že by na horním Žižkově nebyli takto zvláštní lidé, ale nevyskytují se zde v tak velkém počtu. Ze začátku jsem to celé chtěla pojmout jako objektivní dokument a nafotit celkovou komunitu, která na Žižkově je a zahrnout do toho i tyto rozdíly mezi horním a dolním Žižkovem. Ale nechtěla jsem nechávat název horní Žižkov z důvodu toho, že spíše sleduji lidi, které jsem zde potkala a pár fotografií není jen z horního Žižkova, ale také z Prahy 2 a z jedné hospody na dolním Žižkově. Postupem času a v průběhu focení a komunikování s místními jsem si uvědomila, že se celý koncept kloní někam jinam. Když jsem chodila fotit, začínala jsem si čím dál tím víc uvědomovat, co pro mě místní komunita znamená a co pro mě znamená Žižkov i jako místo. Za těch pět let jsem poznala skvělé kamarády a lidi, kteří mi vždycky pomůžou, kdykoliv budu potřebovat. Na Žižkově se cítím jako doma. Když jdu po ulici, spousta lidí mě pozdraví, přestože jsme se viděli jen párkrát. Můj velký sen je si zde jednou najít bydlení a být plnohodnotná členka žižkovské komunity. Lidi si zde navzájem vždy pomůžou, ale zároveň je to jak malá vesnice, když se něco někde stane, druhý den to ví celý Žižkov. Vždy mě fascinovalo, jak se zde baví každý

s každým. Potkáte zde pankáče, který si hraje s malou holčičkou nebo třeba Čechy, kteří se baví s cizinci a vždy najdou společnou řeč, i když jejich angličtina není nejlepší.

Nakonec jsem tedy celému projektu dala název Můj Žižkov. Je to z toho důvodu, že je to můj pohled na komunitu, kterou jsem tam já osobně poznala. Je to pohled na konkrétní lidi, kteří mě něčím fascinují a inspirují a na vše, co já zde vnímám. Samozřejmě velkou součástí fotografií je naše restaurace, kde jsem všechny poznala. Všechny příběhy, které znám, jsem slyšela u piva právě tam.

3. CÍL PRÁCE

Mým původním cílem bylo objektivně zdokumentovat život na Žižkově. Později se z toho však stal můj subjektivní pohled na místní lidi. Tímto vším chci poukázat, že pořekadlo „Žižkovu a Libni zdaleka se vyhní“ v dnešní době už neplatí. Žižkov se stal místem plným malých hospůdek a skvělých lidí. A těmito fotografiemi bych chtěla dokázat, jaká skvělá komunita lidí zde žije nebo pracuje.

4. PROCES PŘÍPRAVY

Přípravu na toto téma jsem pojala tak, že jsem si chtěla zjistit něco celkově o historii tohoto místa a tím se inspirovat. Dalším zdrojem nápadu mi byli různí fotografové a jejich publikace.

4. 1. INSPIRACE HISTORIÍ ŽIŽKOVA

Historie Žižkova sahá až do roku 1358, kdy císař Karel IV. vydal rozhodnutí, aby byly stráně kolem Prahy posázené vinicemi. To je důvodem, proč toto území v roce 1849 dostalo název Vinohrady a o pár let později povolil císař František Josef I. nazývat je Královské Vinohrady. Jedná se přibližně o oblast dnešního Vítkova, Žižkova a Vinohrad. Dalším důležitým dnem byl 16. červenec 1875, kdy zemský výbor rozdělil Královské Vinohrady na dvě části, a to dnešní Žižkov a druhou část, která zůstala pod stejným názvem. O šest let později se Žižkov stal samostatným městem.

Dle mého názoru Žižkov zůstal tak trochu samostatným městem dodnes. Nebo to tak alespoň působí, když jdete po ulici a každý druhý vás zdraví. Spíše jako nějaká vesnice. Každý se zná s každým.

Když se vrátím zpět k faktům, tak samozřejmě jak dnes víme, Žižkov nezůstal samostatným, ale v roce 1922 se stal součástí Velké Prahy. V této době začal velký technologický vývoj a na Žižkově začalo větší osidlování. V některých částech byla typická šachovnicová struktura staveb, ale nešlo to dodržet všude kvůli kopcovitému terénu a v některých místech také kvůli dodržení cest mezi bývalými vinicemi.

Historie Žižkova je úzce propojena také s obdobím Husitství a to především kopec Vítkov, kde se odehrála bitva mezi husity pod vedením Jana Žižky z Trocnova a vojsky křižáků. Jak už dnes víme, husité zde zvítězili a připomíná nám to zde jezdecká socha Jana Žižky.

Dodnes si hlavně starší Žižkováci cení minulosti tohoto místa a když tuto čtvrť poznáte, tak tato historie na vás bude dýchat odevšad.

4.2. INSPIRACE FOTOGRAFY A JEJICH PUBLIKACEMI

První, co bych ráda zmínila, je kniha Café Lehmitz s fotografiemi od švédského umělce Anderse Petersena. Tyto fotografie byly vyfocené v Hamburku v části zvané Reeperbahn. Tato část byla známá svým nočním životem. Pohybovali se zde prostitutky, pasáci a lidé z nižších vrstev. Všichni tito lidé chodili právě do této stejnojmenné putyky. Petersen dokázal až neskutečně věrně zachytit zdejší atmosféru. Snažila jsem se jím inspirovat, protože já sama jsem fotila v různých putykách a restauracích. Dalším nápadem, který vzešel z tohoto díla, bylo použití černobílé fotografie. Moje fotografie mi nepřišli svou barevností tak zajímavé. To hlavně z důvodu toho, jak jsem fotila v interiérech se špatným osvětlením a většinou po večerech. Černobílá varianta se mi celkově hodí více k trochu zašlému Žižkovu a životu tam a více podporuje celkovou atmosféru. Také jsem se inspirovala rozložením fotografií a celkovým layoutem této knihy.

Snažila jsem se najít i fotografy, kteří pracovali na Žižkově. Za zmínění určitě stojí fotografka Iren Stehli, která vytvořila fotoromán o české cikánce s názvem Libuna. Tuto ženu fotografka doprovázela a dokumentovala více než čtvrtstoletí. Zachycuje momenty z jejího života v bytě na Žižkově a výtvarně zpracovává její nesnáze v životě. Fotografku hlavně zajímala ona jako osobnost. Fotky z bytu mi přijdou velmi soukromé. Je to něco jiného než můj dokument, ale v tomto případě jsem se především snažila inspirovat jejím smyslem pro porozumění tomu danému člověku.

5. PROCES TVORBY

Proces tvorby začal už výběrem tématu. Celé minulé léto jsem pracovala krátký a dlouhý týden v restauraci U Mariánského obrazu. Každý den jsem do restaurace s sebou nosila mou zrcadlovku a můj malý kompaktní analog a cokoliv jsem za celý den zahlédla, tak jsem vyfotila a brala jsem to jako takový trénink. Začala jsem se bavit více s lidmi, řekla jsem jim o tomto projektu a domlouvala se s nimi, zda by byli ochotni se mnou někam zajít na pivo a já bych si během toho fotila. Snažila jsem se přes léto více rozfotit. V tomto období jsem fotografovala jen v okolí restaurace.

Po létu jsem začala jezdit o víkendech na Žižkov už za konkrétními lidmi. Věděla jsem, že jako první bych určitě chtěla, aby v knize byl náš místní umělec Máňa.

Máňa je umělecký malíř. Na Žižkově maloval obrazy na zdi asi v pěti restauracích a hospodách. V naší restauraci také a u nás hlavně kreslí jednu „atrakci“, která je pro nás velmi charakteristická, a to jsou dvě tabule, na které se dá kreslit křídami. Máňa obvykle přijde jednou za měsíc a vymyslí něco vtipného, co tam napíše a nakreslí. Většinou jsou to kresby a texty které reagují na politiku nebo aktuální dění ve světě, ale občas jsou to jen vtipné obrázky s odkazem na naše kuchaře a obsluhu. Je to strašně zajímavý člověk, který dokáže mluvit snad o všem. Vždy jsme se spolu bavili o knihách a různých filmech. S Máňou jsem navštívila starou hospodu U Vystřeleného oka a poznala další Žižkovské lidi. Celý večer jsem byla fascinovaná místní komunitou a tím, jak se Máňa okamžitě začal bavit s dalšími lidmi a jak se tam všichni znají. Poté jsme další večer šli do klasické hospody na Žižkově jménem Herba Cafe. Je to místo, kam chodí spousta Žižkováků, ale zároveň je to hodně soukromé místo. Jen tak cizí lidi tam nepustí, musíte přijít s někým, koho tam znají. Já už jsem tam párkrát byla předtím, ale kvůli tomu soukromí jsem se zde vždy bála fotit. Tentokrát jsem tam prostě přišla s foťákem a uvnitř už byli známé tváře, a proto jsem se mohla plně soustředit na focení.

Poté jsem párkrát jela na Žižkov fotit jen tak. Strávila jsem volné dny na Žižkově procházkami, potkávala známé a fotila, co jsem viděla. Tím, že jsem na tom začala pracovat podle mě vcelku včas, měla jsem celkem dost fotografického materiálu. Nejhorší byla ovšem domluva s lidmi. Měla jsem v plánu více lidí, se kterými bych vyloženě šla na procházku nebo do jejich oblíbeného podniku, ale věčně nikdo neměl čas. Tak jsem to potom pojala i formou náhody, jestli někde někoho potkám.

Původně jsem chtěla, aby v knize byly i fotografie, které jsem nafotila v budově bývalé Mezinárodní telefonní a telegrafní ústředny, kde jsou momentálně ateliéry různých umělců. Jednu slečnu jsem odtamtud znala a byla jsem tam s ní. Myslím, že fotky vyšly pěkně, ale bohužel mi tolik nakonec nezapadaly do celkového konceptu a do celkové knihy. Kdybych zde znala víc lidí, tak už by se to do mé práce dalo začlenit, ale bohužel. Jednou bych chtěla udělat krátkou samostatnou fotografickou sérii o tomto místě.

Poté už jsem se pustila nejdříve do úpravy fotografií a hlavně selekci. Později jsem se spojila s Romanou Fischerovou, poprosila jsem ji o radu ohledně layoutu knihy, protože vím, že já sama pro to nemám takový cit. V neposlední řadě jsem musela vymyslet texty do knih. Nakonec jsem to pojala jen jako věty, co jednou někdo na Žižkově pronesl. Pak už zbýval jen tisk a rozhodnutí o výběru výstavních fotografií.

6. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKACE

Jak jsem již zmínila, přes léto jsem fotila převážně na analogový fotoaparát. Je to kompaktní Olympus Superzoom 76 G. Na něj hlavně z toho důvodu, že je malý a mohla jsem ho mít vždy při ruce, když jsem byla v práci a potřebovala jsem jen něco rychle vyfotit. Fotila jsem převážně na černobílé filmy Fomapan ISO 200. Některé fotografie jsem nakonec i použila do knihy. Avšak později jsem začala fotit na mou digitální zrcadlovku Canon EOS 60D s objektivem 18–55 mm anebo 24 mm. Snažila jsem se používat spíše ten krátký objektiv. Dostala jsem to jako takovou radu od Libuše Jarcovjácové, abych se dokázala více přiblížit k lidem a nepoužívala zoom. Všechny fotografie jsem poté upravovala v aplikaci Adobe Lightroom a Adobe Photoshop. Všechny fotografie z digitálního fotoaparátu jsem převáděla do černobílé a trochu upravovala.

Nakonec jsem musela vše zpracovat do publikace. Jak jsem již zmínila, v tomto jsem si nechala poradit od kamarádky Romany Fischerové, která se živí grafikou. Používaly jsme aplikaci Adobe InDesign. Během vytváření návrhu jsme celou publikaci několikrát předělaly.

7. PŘÍNOS PRÁCE PRO DANÝ OBOR

Dokumentární fotografie je v dnešní době velmi populární. Myslím, že přínos mojí práce je spíše poukázání na místo jako je Žižkov, které je vnímáno jako místo plné alkoholiků, bezdomovců a lidí pod vlivem drog. Kdybyste se zeptali jakéhokoliv člověka, který žije v Praze, kde se bojí chodit po setmění, určitě by mezi těmi místy byl Žižkov. Ale když zde nějakou dobu žijete nebo i pracujete, poznáte, že tohle je jen zastaralý a trochu přehnaný pohled na Žižkov. Ve skutečnosti je to místo plné zajímavých lidí. Místo, kde byste možná i jednou chtěli žít. Samozřejmě zde potkáte v noci zvláštní lidi, ale kde v Praze ne.

Myslím, že přínosem pro můj obor je v této práci ukázat, jak zajímavé je dokumentovat komunity lidí v různých částech Prahy, ale i v jiných městech, zemích nebo i kontinentech. Nemyslím si, že Žižkov je jediná taková komunita v Praze. Podle mě každá čtvrť má nějakou svou malou komunitu. Člověk to může poznat pouze tehdy, když se zde nějakou delší dobu pohybuje.

8. POPIS DÍLA

Dílo se skládá z hlavní části, což je samotná publikace a z druhé části, kterou jsou výstavní fotografie. Publikace je velikosti 21 x 25 cm. Papír jsem zvolila bílý matný a na šití vybrala černou nit, která více zdůrazní Švýcarskou vazbu. Sama obdivuji ruční šití knih a chtěla jsem tuto krásu nějak odhalit. Publikaci doplňují krátké texty. Jsou to různé věty a výroky, co někdo pronesl anebo říká pravidelně. Člověk, který nezná místní lidi, asi nebude moc chápat tyto krátké výroky, ale vím, že Žižkovák bude hned vědět, kdo co pronesl a proč. Texty jsem nepsal dlouhé, protože jsem chtěla, aby vás hlavně fotografie vtáhly do místního života a nebyly zastíněny dlouhými texty.

Výstavních fotografiích jsem vybrala nakonec jen pět. Dvě jsou velikosti A2 a tři jsou velikosti A3. Snažila jsem se vybrat fotografie, které vás trochu uvedou do příběhu, ale zároveň fungují samy o sobě. Fotografie jsou tištěné na matný papír a jsou nalepené na desku forex.

9. SHRnutí

Na svou bakalářskou práci jsem vytvořila subjektivní dokument s názvem Můj Žižkov. V průběhu půl roku jsem pobývala na Žižkově a dokumentovala místní komunitu lidí, kterou jsem měla tu čest poznat za posledních pět let, co zde pracuji v restauraci. Celý dokument má ukázat to, jak já vnímám Žižkov. Myslím, že toto místo zůstalo malou vesnicí. Všichni se zde navzájem znají a vždy si rádi pomůžou. Touto publikací bych vás chtěla pozvat na Žižkov, abyste mohli zažít trochu místního života alkoholiků, pankáčů, servírek a kamarádů.

V publikaci najdete 48 černobílých fotografií z různých míst na Žižkově. Dále je publikace doplněna o krátké výroky různých lidí ze Žižkova.

Druhou částí mé práce jsou výstavní fotografie, které jsou vybrané z publikace, aby vás uvedli do příběhu dřív, než otevřete knihu.

Když si budete knihu prohlížet, představte si nekonečný hluk lidí v hospodě, výborné pivo a skvělou společnost. A jste na Žižkově, který nikdy nespí.

10. RESUMÉ

For my Bachelor thesis I created a subjective documentary called My Žižkov. Over the course of six months I stayed in Žižkov and documented the local community of people, whom I have had the chance of getting to know over the last five years I have worked in a restaurant here. The whole documentary is meant to show how I view Žižkov. I think this place has remained a small village. Everyone here knows each other and is always happy to help each other. With this publication I would like to invite you to Žižkov so that you can experience a little local life of alcoholics, punks, waitresses and friends.

In the publication you will find 48 black and white photographs from various locations on Žižkov. Furthermore, the publication is accompanied by short statements by individual people from Žižkov.

Then I have exhibition photos that are selected from the publication to introduce you to the story before you open the book.

If you're going to look at the book, imagine the endless noise of the people in the pub, the excellent beer and the great company. And you're on Žižkov, which never sleeps.

11. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

11.1. LITERATURA:

PETERSEN, Anders. Cafe Lehmitz. Mnichov: Schirmer/Mosel, 2013. ISBN 978-3-8296-0659-2.

STEHLI, Iren a Anna FÁROVÁ. Libuna. Německo: Torst, 2015. ISBN 9783908247630.

CÍSAŘ, Karel, ed. Co je to fotografie?. Praha: Hemmann, 2004. ISBN 80-239-5169-6.

KOUDELKA, Josef. Deníky. Praha: Torst, 2021. ISBN 978-80-7215-690-0.

11.2. INTERNETOVÉ ZDROJE:

Historie Žižkova. PRAGUE CITY LINE - Poznej Prahu sám [online]. Dostupné z:
<http://www.praguecityline.cz/kulturni-zivot-v-praze/historie-zizkova>

Atlas obyvatelstva - Úvod I Atlas obyvatelstva [online]. Copyright ©. [cit. 20.04.2023].
Dostupné z: https://www.atlasobyvatelstva.cz/sites/default/files/4_zizkov_cz_0.pdf

Umění v izolaci: Iren Stehli - YouTube. YouTube [online]. Copyright © 2023 Google LLC
[cit. 20.04.2023]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=3iWpye8PhgE>

ANDERS PETERSEN Café Lehmitz - YouTube. YouTube [online]. Copyright © 2023 Google
LLC [cit. 20.04.2023]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=yLisuiUtCGY>

12. SEZNAM PŘÍLOH

1. příloha: Ukázka z knihy Cafe Lehmitz, Anders Petersen
2. příloha: Ukázka z knihy Libuna, Iren Stehli
3. příloha: Nepoužitá fotografie I.
4. příloha: Nepoužitá fotografie II.
5. příloha: Nepoužitá fotografie III.
6. příloha: Nepoužitá fotografie IV.
7. příloha: Nepoužitá fotografie V.
8. příloha: Nepoužitá fotografie VI.
9. příloha: Nepoužitá fotografie VII.
10. příloha: Nepoužitá fotografie VIII.
11. příloha: Nepoužitá fotografie IX.
12. příloha: Nepoužitá fotografie X.

1. příloha: Ukázka z knihy Cafe Lehmitz, Anders Petersen

2. příloha: Ukázka z knihy Libuna, Iren Stehli

3. příloha: Nepoužitá fotografie I.

budova bývalé Mezinárodní telefonní a telegrafní ústředny

4. příloha: Nepoužitá fotografie II.

budova bývalé Mezinárodní telefonní a telegrafní ústředny

5. příloha: Nepoužitá fotografie III.

budova bývalé Mezinárodní telefonní a telegrafní ústředny

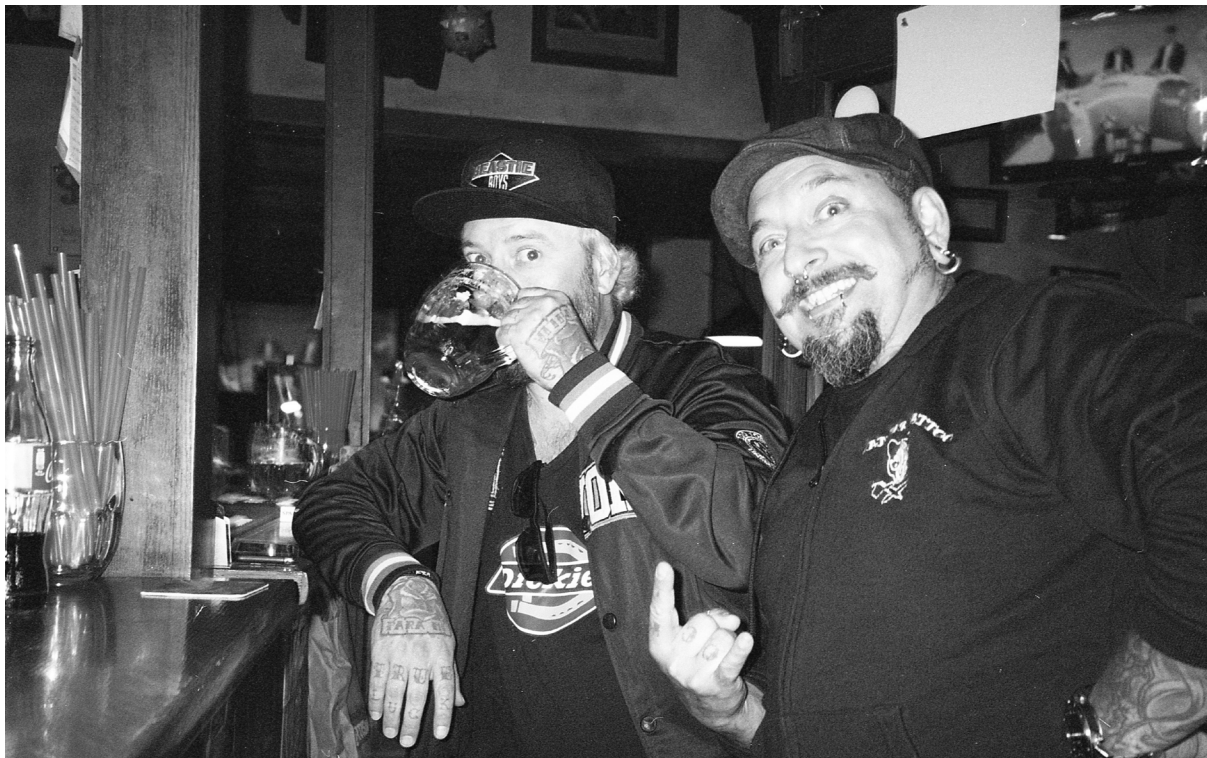
6. příloha: Nepoužitá fotografie IV.

Kubelíkova, herec na skútru

7. příloha: Nepoužitá fotografie V.

Restaurace U Mariánského obrazu, Pankáči

8. příloha: Nepoužitá fotografie VI.

Restaurace U Mariánského obrazu, spící Husa

9. příloha: Nepoužitá fotografie VII.

vnitroblok, turnaj ve stolním tenisu

10. příloha: Nepoužitá fotografie VIII.

Riegrovy sady, velký a malý

11. příloha: Nepoužitá fotografie IX.

Riegrovy sady, oheň

12. příloha: Nepoužitá fotografie X.

ulice Kubelíkova, klima

